
Zamanımızın Altı Hastalığı 3-İçimizdeki düşmanlık hissine muhabbet duymak

Zamanımızda çokca görülen ve toplum hayatımıza en çok zarar veren hastalıklardan **İçimizdeki düşmanlık hissine sevgi bağlamak** konusunu açıklayacağız.

Zamanımızda çokca görülen ve toplum hayatımıza en çok zarar veren hastalıklar şunlardır:

[1. Ümitsizliğin içimizde hayat bulup dirilmesi](#)

[2. Doğruluğun sosyal hayatımızda ölmesi](#)

[3. İçimizdeki düşmanlık hissine sevgi bağlamak](#)

[4. Bizi birbirimize bağlayan bağları bilmemek](#)

[5. Bulaşıcı hastalıklar gibi yayılan baskı unsurları](#)

[6. Sadece kendi menfaatlerini düşünmek](#)

İçimizdeki düşmanlık hissine sevgi bağlamak

Düşmanlık hissini sevmek ve ondan lezzet almak hastalığı malesef toplumumuzda sıklıkla görülmektedir. Çoğu kimse öyle ya da böyle kendisinin sevmediği kendisine kin besleyeceği birini bulmaktadır. Özellikle televizyon dizileri ve bir kısım filmlerle bu his tahrik edilmektedir. Halbuki Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerimde buyuruyor ki:

Mü'minler ancak kardeşirler; öyle ise o iki kardeşinizin arasını düzeltin ve Allah'dan sakının ki merhamet olunanız! (Hucurât 10)

Allah, biz müslümanları kardeş ilan etmiştir. Bizim müslüman kardeşimize düşmanlık etmeye veya onu sevmemeye hakkımız yok! Elbetteki her insanın hataları ve kusurları olur. Onlara hoşgörülle

bakmalıyız. Çünkü o müslüman kardeşimizde iman gibi bir cevher var. İman o kadar kıymetli bir şeydir ki: kardeşimizin ne kadar kusuru da olsa onu örtmeye sebep olur. Çünkü iman Uhud dağı gibidir. Kardeşimizde gördüğümüz hatalar ise çakıl taşları gibidir. Kardeşimize düşmanlık etmek veya onu sevmemek çakıl taşlarını gözümüzün önüne koyup kocaman dağı kapatmak gibidir. Müslüman kardeşimizin hataları -velev çok büyük bile olsalar- ondaki iman cevherinin yanında çakıl taşları gibidir. Bunu düşünüp kardeşimize düşmanlık etmemeliyiz.

Hem Kadir-i Zülcelal bizi kardeş ilan ettikten sonra nasıl olur da kardeşimize düşmanlık ederiz veya onu sevgisizliğimizle cezalandırırız. Bu hiç insafla bağdaşır mı?

Sevilmeye en layık olan yine sevmek sıfatıdır. Düşmanlığa en layık olan yine düşmanlık sıfatıdır. Düşmanlık etmek istersek inadına kalbimizdeki düşmanlık hissine düşmanlık etmeliyiz. Sevmek duygusunun kendisini sevmek sosyal hayatımızın ve mutluluğumuzun temelidir.

Eğer dersin: 'İrade benim elimde değil; yaratılışımda düşmanlık var. Hem damarıma dokundurmuşlar, vazgeçemiyorum.'

Elcevap: Kötü duyguların eseri gösterilmezse ve gıybet gibi şeylerle ve onun gerektirdiği şekilde amel edilmezse, hem kusurunu da anlasa, inşallah zarar vermez. Madem irade senin elinde değil, vazgeçemiyorsun. Senin, mânevî bir pişmanlık, gizli bir tevbe ve gizli bir istiğfar hükmünde olan kusurunu bilmen ve o düşmanlık duygusunda haksız olduğunu anlamaman, onun şerrinden seni kurtarır. Zaten bu yazıyı yazmamızın bir sebebi, bu mânevî istiğfarı temin etsin; haksızlığı hak bilmesin, haklı hasmını haksızlıkla teşhir etmesin.

Bize yapılan bir kötülüğü en güzel olan iyilik ile defetmeliyiz. Ayet-i Kerimede buyuluyor ki:

Çünkü iyilikle kötülük bir olmaz. (Sen kötülüğü) en güzel olan (iyilik) ile def' et; bir de bakarsın ki, seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost olmuştur! (Fussilet,34)

ÖFKE ŞEYTANDANDIR

İnsanlar arasında soğukluğa sebep olan önemli bir sebep de öfkedir. "Öfkeyle kalkan zarar ile oturur" meşhur atasözlerimizdendir. Kuran-ı Kerimde buyuruluyor ki:

Onlar ki,..."(kızdıkları zaman) öfkelerini yenerler ve insanları affederler. Allah ise, iyilik yapanları sever.(Ali-i İmran 134)

Bununla ilgili hadislerden bazıları şunlardır:

Öfke şeytandandır, sizden biriniz öfkelendiği zaman ayakta ise hemen otursun, oturuyorsa yatsın, uzansın. (Râmûzü'l-ehâdîs)

"Öfke şeytandandır, şeytan da ateşten yaratılmıştır, ateş ise su ile söndürülmektedir; öyleyse biriniz öfkelenince hemen kalkıp abdest alsın." [Ebû Dâvud, Edeb 4, (4784).]

"Kuvvetli kimse, (güreşte hasmını yenen) pehlivan değildir. Hakiki kuvvetli, öfkelendiği zaman nefsinin yenen kimsedir." (Hadis-i Şerif)

ŞEFKAT PEYGAMBERİ HZ. MUHAMMED (SAV)'İN TAİF'LİLERİ İSLAM'A DAVETİ

Resûlullah (sav), Zeyd bin Harise`yi (ra) alıp, Taif`e gitti. Taif'teki halk putlara tapıyordu. Peygamber efendimiz onlardan bir olan Allah'a ve kendisinin de onun elçisi olduğuna iman etmelerini istedi.

Taif'lilerden hiçbirisi iman etmedi. Gençlerinin Müslüman olmalarından da korkarak Peygamberimiz`e (sav) : " Memleketimizden çık da, nereye gidersen git!" dediler. Aralarından ayak takımını, sokak gençlerini ve köleleri kışkırtarak peygamberimize saldırttılar. Gözü dönmüş, kendini bilmez küstahlar, yolun iki tarafında sıralanarak Kainatın Efendisini ve Hz. Zeyd'i taşa tuttular.

Rusûlullah'ın mübarek ayakları kana bulandı. Efendimiz zaman zaman oturmak zorunda kaldı. Ama vicdansızlar her seferinde onu zorla ayağa kaldırarak yeniden yaralı ayaklarını taş yağmuruna tutuyorlardı. Vicdansızlar yürekler dayanmayan bu hale gülüp eğlenirlerdi. Bu esnada yaralı başından devamlı kanlar akan Zeyd bin Harise (ra), Peygamberimize kendi vücudunu siper ederdi. Taif'liler, Peygamber Efendimizi (sav), akrabalarından Utbe ve Şeybe bin Rabia`nın bostanına kadar taşlayarak takip ettiler. Yaralardan çok muzdarip bir halde iken dağlara me`mur olan melek;

" Emrine amade olduğunu ve istediği taktirde Ebu Kubeys ile Kuaykan Dağlarını müşriklerin üzerine kapanırcasına birbirine kavuşturabileceğini söyledi.

Peygamberimiz 'Hayır, ben böyle bir şey istemem. İstedğim tek şey, Hak Teâlâ'nın bu müşriklerin sulbünden, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet bir nesil ortaya çıkarmasıdır.' buyurarak şefkatini merhametini göstermiştir.

Evet bizler de her kızdığımızda, haksızlığa uğradığımızda hemen beddualar, kötü sözler kavgalar etmeyelim. Peygamber efendimizi örnek alıp arkadaşlarımızı affedelim. Çünkü Allah affedenleri çok sever.

[Bu konudaki slaytı üst seçeneklerdeki "İslamiyet" seçeneğinden "Kısa Sunular" seçeneğine tıklayarak ulaşabileceğiniz gibi buraya tıklayarak da ulaşabilirsiniz.](#)